

Водько Юлія

Всеукраїнський конкурс учнівської творчості
«Об'єднаймося ж, брати мої...»

***МИ - ЄДИНИЙ НАРОД,
МИ БУДУЄМ ДЕРЖАВУ...***

Вараш - 2017

Поезії учасниці гуртка юних поетів Вараської гімназії **Водько Юлії Володимирівни**, підготовлені на Всеукраїнський конкурс учнівської творчості. Твори юної авторки сповнені щирої любові до рідної землі, пройняті тривогою за її майбутнє і нескоримою вірою у розбудову і розквіт Батьківщини.

Ми тільки у єдності сильні,
Ми знов на землі своїй вільні.
Ми мовою Лесі багаті,
Ми словом Тараса крилаті.

Ми бачимо зорі в калюжі,
Саджаємо мальви і ружі.
Чого ж нам чекати, о люди!
Хто в нас українців розбудить?

Гартуймо мозолисті руки,
Богдана, Тараса онуки!
Збудуймо нарешті державу
І світу, і людям на славу.

Чи треба нам поміч? Нізвідки!
Ми змінам і зрушенням свідки.
Ми – нація! Що нам ще треба?
Єднання під сонцем і небом!

Ми – українці! Славний у нас рід!
Ми разом подолали стільки бід!
Ми є народ терплячий, працьовитий,
нам би тепер навчитись гідно жити!

Ми – козаки, козачки – щирі люди!
І наша слава в пісні, в праці – всюди.
У нас “Кобзар” на вишитті барвистім,
ми віримо у нього, в думи чисті.

Якщо світ запалає вогнем,
квітами стануть твої руїни.
Ми проллємось над ними дощем
На вільних крилах своєї країни.

Якщо сонце все спалить дотла
Й пожере нас сріблястим попелом -
Віра залишиться лиш в молитвах,
Кинutih викликом нашим зопалу.

Якщо правду задушать сірою бурею
І не дадуть наостанок дихнути,
Ми згоримо чи воскреснем, обурені, -
Стане цей час нам вогнем спокути.

Якщо все, що лишилося нам, - це вірити,
То збудуймо державу, яку ми хочемо!
Бо зійде урожай, якщо зерна сіяти,
І Тараса слова стануть знов пророчими!

Спомин бійця

Червона лава. Жар. Облава.
Глибока річка. Переправа.
Пече душа, згорає серце.
Йому давно відоме все це.

Як хочеться усе забути,
Хоча б на мить у сні пірнути.
Зануритися з головою,
Щоб залишитися собою.

Остання плівка. Стерся спогад.
Але пульсує в жилах здогад.
Так може серце закам'яніти,
А як із ним прийдеться жити?

Остання куля вже у скроню,
І серця стук згорить в долоні.
Зворотній відлік, чверть секунди...
Лунає постріл... Тихо всюди!

Слова порожні, вчинки без правил
А ми шукали, чого не мали.
А ми проклали нові маршрути,
Аби лиш волі знову ковтнути!

Аби лиш відчути запах колосся,
Побачити, як воно розрослося,
І краєм ока шматочок неба,
Аби прокинутись – нам це треба!

Будувати державу почнімо із себе,
Бо і люди, й країна чекають на тебе.
Треба світлом своїм все довкіль освітити
Так, щоб віру у краще життя запалити.

Кожен з нас у долонях тримає державу,
Бо у наших руках її сила і слава.
Гарний вчинок, любов – це цеглина, основа.
Починаймо ж, українці, з хорошого слова.